

Kratka prièa: Putovanje

Autor Administrator

U jednom trenutku Anđeli se uèinilo da je Petar malo previše usporio. Upitala ga je šaleæi se može li to malo brže, ali on nije reagirao. Ni na ponovljena pitanja nije odgovarao. Onda je primjetila da ne drži svoj pravac i da auto vrluda s jedne na drugu stranu puta...

.....

Anđela je uvijek bila vesela kad je išla za ferije roditeljima. Posebno ju je radovalo što æe iæi zajedno s rođakom Petrom. Ona je studirala medicinu, a on pravo. Bili su dosta bliski. Roditelji su ih pred vjetrovima rata sklonili iz zavièaja u sigurnost metropole.

Znala je da Petar ima dijabetes i da je na inzulinu. On je bio prilièno zatvoren i šutljiv mladiæ. Osobito nakon što mu je otkrivena bolest. Nerado je govorio o tome. I opæenito malo je govorio. Jedina osoba kojoj se malo više otvarao bila je Anđela. Bio je nesretan što ga je bolest izdvojila od njegova društva i što se ne može pridružiti obrani kao i njegovi prijatelji. Nikako se nije mogao pomiriti s tom èinjenicom.

Na put su krenuli rano ujutro. Dan je bio lijep, sunèan, na putu nije bilo gužve, uvjeti za vožnju bili su idealni. Petar je vozio oèev auto. Veæ je bio iskusan vozaè. Kilometri su brzo promicali. Kao i obièno bio je škrt na rijeèima. Uglavnom je govorila Anđela, nevezano, o svemu i svaèemu, pokušavajuæi unijeti malo vedrine. Prièala je o fakultetu, o ispitima koje je položila i koji ju još èekaju, o

profesorima, prijateljima,
prijateljicama i o planovima za ljeto. Veselila se maminoj kuhinji
i i obilasku krajolika s tatom u njegovu
landroweru, kojemu je kao veterinaru to svakodnevna obveza. A
prostrano L. polje, sa šumarcima i rijekom ljepoticom koja lijeno vijuga između nizova vrba, i okolne
planine, nezamislivu ljepotu kojih je
jedino veliki slikar Gabriel
Jurkæ mogao uhvatiti svojim kistom i donekle pokazati na svojim platnima, najljepši su u u to doba godine.
Pokušavala ga je
isporovocirati pitanjima ima li djevojku, što je s onom M. koja mu dugo nije dala mira, što æe
raditi kad dođe kuæi i sl. Petar bi se samo koji put osmjehnuo, kratko odgovarao i
nastavio ozbiljno gledati na cestu ispred njih.

Prošli
su slavonski dio autoceste, Bosansku posavinu, nisu se zaustavljali u nekad neodoljivoj Banja Luci i veæ su jurili uskim
kanjonom Vrbasa. Veliæanstvena, nedodirljiva
ljepota, koja oduzima rijeæ i dah.
Malo su usporili vozeæi se
vijugavom cestom, usjeèenom u okomite
hridine, koje visoko gore dodiruju nebo, dok se duboko dolje u kanjonu, s lijeve strane ceste, tek mjestimice, kao da se želi
skriti,
nazirala tamno zelena boja
rijeke Vrbasa. Dok je dizelov
motor neumorno gutao kilometre,
oni su
pogledima, bez rijeèi upijali pejzaže koji su promicali.

U
jednom trenutku Anđeli se uèinilo da je
Petar malo previše usporio. Upitala ga
je šaleæi se može li to malo brže, ali
on nije reagirao. Ni na ponovljena
pitanja nije odgovarao. Onda je primjetila
da ne drži svoj pravac i da auto
vrluda s jedne na drugu stranu puta. Glasno ga je upozorila, povukla
za ruku – nije reagirao. U strahu, shvatila je da uopæe ne kontrolira auto. Mada jošo tome nije znala
Bog zna što, bila je na èetvrtoj godini medicine, sjetila se da bi to mogla biti hipoglikemija. Što znaèi
smanjenje šeæera u krvi. Primila je
svojim rukama volan držeæi pravac, govoreæi
mu da zaustavi. Na sreæu, nekako ju je
ipak èuo i razumio i na, kao naruèenom proširenju ceste, uspjeli su stati.
Odahnula je. On je bi blijed, oznojen,
izgubljena, prazna pogleda; ruke su mu drhtale. Iz svoje torbe brzo je izvadila sok i dala mu piti. Nije mogao
sam, morala mu je držati bocu na ustima.
Nakon nekoliko minuta, poèeo se osvrutati oko sebe, pitajuæi ju: „Što
je?“„Gdje smo?“„ Polako je dolazio k sebi. Kad se malo oporavio dala mu je i
sendviè što ga je bila spremila za put. On nije imao ništa. Nakon otprilike jedan sat vremena veæ mu je bilo
puno bolje. Upitao ju je: „U kom pravcu idemo?“„ Anđela
još nije bila vozaè i nije bilo druge mogućnosti, nega da Petar nastavi vožnju. Stigli su sretno. Pred kuæom joj je tiho
šapnuo:“Molim te nemoj ništa reæi mojoj mami.“

.....

Isprièala

je to mlada, tek pristigla lijeènica Anđela starijem kolegi u službi između dva pacijenta. Njemu se prièa uèinila pouènom i odluèi ju zabilježiti. Još su kratko nastavli struènu raspravu o tome zašto se to dogodilo. Smanjila mu se razina šeæera u krvi. Zbog promjene inzulina, zbog neprilagođene doze, nedovoljnog doruèka i najvažnije – zbog neznanja. Gotovo da su svi preduvjeti za tužan kraj bili tu. Ali, netko moæan, nevidljiv bio je s njima i štitio ih. Drugi bi rekli: spasila ih pamet i spretnost jedne djevojke...

A.B.